

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Artic. I. Infinita ratione obstricti eramus justitiæ Dei, & Jesus Christus
satisfecit pro omnibus nostris debitis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

ARGUMENTUM.

Infinita ratione obstricti eramus justitiae Dei, & Jesus Christus satisfecit pro omnibus nostris debitis.

ARTICULUS I.

Timentur rigores justitiae humanae,

CRedebas te miserum, dum captivus detinebaris in profundo ergastuli, oneratus catenis, quas dirumpere non poteras, oppressus debitis, quibus solvendis impar eras, eoquod longè tuas excederent facultates; & quod pessimum erat, accusatus plurimum atrocissimorum criminum, quae haud poteras inficiari: & in hoc statu cernebas te consignatum manibus severissimae justitiae, à qua expectare non poteras, nisi sententiam mortis, & mortis pœnosissimae: habebas profectò gemendi ansam, utpote dilapsus in profundissimam miseriarum abyssum, in quam dilabi possit infelix homo in hujus vitae decursu. Verùm quid sunt hæc omnia, nisi noctis somnia, quae transeunt & evanescent cum tempore.

Omnia mala, quae ipsa in se ferre potest, terminantur paucis.

Tandem enim non permansisses perpetuò in hoc carcere; ferrum illud, quod tanti ponderis tibi videbatur, nonnisi onerabat Corpus tuum, & anima tua nunquam non manebat libera; debita tua non erant infinita, nec consistebant nisi in amissione paucorum bonorum fragilium & caducorum; crimina

tua, quae constituebant maximum sarcinae tuae pondus, quaeque subjectum te tenebant cunctis justitiae humanae rigoribus, non poterant tibi majus afferre malum, quam corporalem tibi auferre vitam, quae aequè fueras spoliandus citius aut serius: toleranda tibi forsitan fuerant quaedam tormenta, quorum quanto major vehementia, tanto breviori evanissent temporis intervallo; & exin omnia dissipata fuissent haud aliter, quam somnium. Quot infelices ita clauserunt vitam ante centenos, ante quingentos annos? Et nunc ubi sunt hæc omnia, quae tunc videbantur tam terribilia? Nonnè sunt velut noctis somnia, quae evanescent?

Hinc est, quod Jesus Christus, Veritas aeterna nobis dixerit in Evangelio: Nolite timere eos, qui occidunt corpus, & post hæc non habent amplius, quid faciant, sed timete eum, qui, postquam occiderit, habet potestatem mittere in gehennam corpus & animam, ut torquantur ibi in aeternum. Et ut nobis hoc firmiter inculcet, repetit & confirmat idipsum; *Ita dico vobis, hunc time.* Math. 10.

mete. Ita timete, timete justitiam magni Dei, viventis Dei; Ita, dico vobis, illam summè timendam esse.

Non nisi sola
justitia Dei in-
ferre nobis
potest mala
infinite,

Aperi ergò oculos & considera alias miseras infinità ratione majores, magisque deplorandas, quibus obruebaris: aliud ergastulum, alias catenas, alia debita, alia crimina, aliam justitiam, alia supplicia, aliam mortem, & omnia hæc insignita caractere æternitatis. O Deus! quando fit sermo de malis æternis, hoc percellere deberet horrore omnem hominem viventem in terris, obstrictum hoc barathro terribilium miseriarum; nihilominus id nemini inquit timorem, quia non percipitur à sensibus. Omnes homines non habent nisi sensus corporis apertos & vigiles ad dirigendum se, & judicandum de rebus; quamdiu dormiunt in anima sua, ratio semper sopita manet, fides est mortua, vel saltem manet oculis clausis; & in hoc statu nunquam vident magnas æternitatis veritates, quas sine intermissione aspicere deberent, seque occupant vanis sensuum illusionibus, quas permagni pendunt & æstimant. Eheu! non sunt profectò hæc noctis somnia, quæ dissipantur & rediguntur in nihilum, comparata cum veritatibus æternis, solidis, certis, & infinità ratione ponderosis, quas ipsi ne

quidem percipiunt, vel si illarum meminerint per momentum & quasi per transfennam, aspiciunt illas velut somnia.

Ut igitur aperiā tibi oculos, teque agnoscere & fateri cogam, quòd miserix, quas non vides, & quibus obstrictus eras, quin id adverteres, tantum crudelitate & sævitie transcendant, has, quas patiebaris, quæque extorquebant tibi gemitus, quantum æternitas transcendit diem, quantum veritas superat imaginationem, quantum Deus supergreditur creaturam, id est, infinità ratione, infinità ratione, infinità ratione.

Responde mihi ad quæstiones meas, & fateri veritatem, cui contradicere non poteris. Nonne verum est, quòd omnis anima, quæ infeliciter obstricta est peccato, captiva sit justitiæ Dei? Nonne necessariò rationem reddere debet ante tribunal ipsius? Siquidem impossibile est peccatum semel commissum non puniri, aliàs Deus non esset Deus. Certum igitur est, quòd omnis peccator captivus sit, detentus intra manus justitiæ divinæ, ipsique impossibile sit semetipsum unquam inde extrahere. Sed ubi est carcer ipsius? Et hic horribilis supra id, quàm credi possit; siquidem moratur is in ergastulo tam profundo, quàm est ipsum nihilum, & nihilum profundius

Omnis peccator est captivus justitiæ Dei, oneratus catenis in abyſſo carceris,

dius illo, unde Omnipotens Dei manus extraxerat ipsum, per creationem: siquidem id est peccatum ipsum, in quod prolapsus est, quodque ipsum redegit in nihilum, quamvis id non adverterit. Sanctus Rex David agnovit & confessus est hoc, quando liberatus fuit e fundo hujus barathri, suorum agens poenitentiam delictorum. *Ad nihilum redactus sum, & nescivi.* Eheu! captivus eram in profundo carcere miserandi nihili, & illic omnia peccata mea catenæ erant, quibus constringebar, & quorum obruebar pondere; & sensus mei non percipiebant miserabilem statum, cui immerfus eram.

Psal. 72.

Peccator est captivus in perpetuum.

Peccator in statu hoc nonne deterius habet, quam habueras tu in profundo ergastuli tui? Siquidem tu ibi non eras, ut centenis illic maneres annis, & hic, ut inde exeat nunquam. An enim liberare poterit semetipsum? an peccatorum suorum propriis suis manibus dirumpet catenas? an quempiam inveniet sive Angelorum sive hominum, cui robur sit ad rumpendum illas, & restituendum ipsum libertati? quis diffitebitur, hoc absolute impossibile esse omni alii, quam Omnipotenti brachio Dei? necessario igitur oportet ibi manere ipsum veluti reum captivum, & volentem nolentem sustinere

judicium justitiæ altissimi. Ipsa est inexorabilis, ipsa observat omnia, ipsa examinat omnia, ipsa ponderat omnia usque ad minimum verbum otiosum. Et hæc omnia negari non possunt, cum sint totidem fidei articuli.

Quid exposcet ipsa ab hoc miserabili? Est is oneratus debitis & criminibus infinitis. Siquidem inprimis debet Majestati Dei reparationem honoris, & satisfactionem æqualem injuriæ ipsi factæ. Jam injuria hæc est infinita, cum verum sit, sicut excelenter discurret sanctus Thomas, quod magnitudo injuriæ suam desumat mensuram à magnitudine Personæ offensæ, quodque tantò major sit injuria, quanto major dignitate & nobilitate est Persona offensa. Ex hoc ergo sequitur, quod injuria facta Deo, qui Majestatis est infinita, injuria sit infinita, adeoque æquissimo jure reparationem requirat infinitam; & quando peccator non commisisset nisi unicum solum peccatum in tota vita sua; ecce ipsum jam obstrictum Deo satisfactione infinita. Unde accipiet, ex quo solvat debitum suum? Quando sacrificaverit totum suum esse, & esse omnium creaturarum incipiendo à primo Angelo, usque ad novissimum terræ pulvisculum, quid est omne, nisi parvum nihilum, infinita ratione in-

D. Thom. 3.
p. q. 1. a. 2.

ferius supremâ DEI Majesta-
te?

Reparatio,
quæ est no-
va injuria,

Multò minus hoc est, quàm
si offenso Regi per insidias vitæ
ipsius factas, præsentaretur ato-
mus aëris pro totâ satisfactione.
An digna reparatio hæc foret
injuriæ? Nonnè potius injuria
foret nova magnum ipsius de-
monstrans contemptum, cum
quis crederet; se dignam per
hoc exhibuisse ipsi satisfactio-
nem? Jam dico, quòd cuncta
entia creata, & immolata Deo
pro reparatione unius duntaxat
peccati, multò minora sint re-
spectu offensi Regis: siquidem
distantia inter atomum & Re-
gem, qui tantæ videtur magni-
tudinis, non est absolutè infini-
ta, ambo sunt creaturæ prode-
untes ex eodem nihilo; sed dis-
tantia inter Creaturam & Deum
est infinita, & absolutè infinita,
& plus quàm infinita, si verbo
hoc uti licet, ad enuntiandam
veritatem, quæ nunquam ex-
primi potest in tota sua latitu-
dine.

Hoc totum non est, quod
solvendo non sit sua debita,
quòdque hæc sola obligatio ip-
sum perpetuè obstrictum tene-
ret catenis suis, & ergastulo suo,
cum ipsi absolutè impossibile
sit hac in parte præstare satisfac-
tionem. Verùm tot crimina
læse Majestatis Divinæ, quibus
aggravatus est? An negare po-

Peccator me-
retur mor-
tem æternam.

test, se esse reum? hoc ipsi est
impossibile. An sperare potest,
se evitaturum artificio quodam
judicium & rigorem justitiæ di-
vinæ? hoc ipsi adhuc magis est
impossibile. An expectare po-
test, recepturum se ab illa judi-
cium & supplicium levius & le-
nius criminibus suis? hoc ite-
rum est impossibile; siquidem
*Justus est Dominus, & recta judicia e-
jus.* Verùm si judicatur secun-
dum justitiam, pro peccato,
quod includit in se gravitatem
infinitam, eòquòd injuria sit
Majestatis infinitæ; ergò neces-
sario condemnabitur ad pœ-
nam infinitam, non in sua ve-
hementia & profunditate, cum
ipsius anima capacitatem non
haberet ad illam recipiendam,
sed in sua longitudine & dura-
tione; id est, quòd condemnan-
dus sit ad tolerandam mortem,
sed mortem æternam, quæ ip-
sum semper faciet mori, & mori
actualiter, sinè intermissione ip-
sum semper occidendo, & nun-
quam non trucidando in om-
nem æternitatem.

Quid tibi videtur de statu
ipsius? Nonnè formidabilis est?
nonnè idoneus, qui deficere
faciat stellas cœli, & conterat
in pulverem petras? Tu illic
horrore concuteris, dum aspi-
cis mortem corporalem aliquo-
rum momentorum, ignorans
horam, quâ sustinere illam de-
beas;

Psal, 118.

118.

Quàm terribi-
lis sit status
peccatoris in-
tra dentes
mortis æter-
næ.

beas; nihilominus id non est, nisi somnium noctis. Sed ecce terribilem sanè mortem, quæ non contenta occidere corpus, pugione ipsam configit animam, nec hunc ab eâ retrahit unquam. Ah! mors æterna, quantum tua sævit & debacchatur crudelitas! Ah! jam à longo tempore me mactas & occidis atrociter! an nunquam cessabis? Contine ergò saltem manum tuam per aliquot momenta, metámque pone crudelitati tuæ. Non, occido te ex sententia magni Dei viventis, qui vult, ut occidam te semper absque intermissione. Sed finem fac tandem me occidendi, & destrue me totum, teque satia, totam integram meam deglutendo vitam. Non, nunquam non occidam te, & occideris nunquam; morieris semper actualiter, & mortuus nunquam eris. Estne igitur hæc mors, cujus condemnabor ob unicum solum peccatum, quod læsæ majestatis est crimen? Est ipsissima, tu ipsam modò non vides, nec concipere potes, sed nec times ipsam; quia, cum illam nondum sentias, credis, eam esse nonnisi somnium; sed otium tibi erit videndi ipsam & sentiendi in omnem æternitatem. An sufficiat hoc tibi, ad percellendum te tremore?

Non, non, audi me, aliam

habeo, quam tibi annuntiem, Peccator sinebit tot sententiam: an nôsti, te non mortes æternas, quot satisfacturum unicâ solâ ejus- commisit modi morte, si plurium pecca- præcata. torum obstrictus es reatu? Justitia humana, quam ita metuis, punire non posset quingenta crimina, nisi unicâ morte solâ, quæ licet severissima sit, non est tamen nisi mors brevis & transitoria. Sed Omnipotens justitia Dei multare probè novit sigillatim cuncta crimina, multiplicando toties mortes, quoties sua crimina multiplicaverit peccator assignando unicuique in particulari illam, quam promeruit mortem: si namque primum peccatum promeruit ex æquo, condemnari ad mortem æternam, an secundum peccatum, quod quandoque est magis enorme minorem prætendat punitionem? Et tertium non sit dignum suâ, & quartum, & decimum, & quinquagesimum, & centesimum, & sic de reliquis: quodnam ex omnibus judicatum & condemnatum in particulari dignum non est morte æternâ, quasi solum id esset in hac anima? Quot igitur commisisti peccata, tot mortes sunt æternæ, quas oportet te sufferre. Numera, numera sigillatim omnia, quæ commisisti peccata, si tamen eorum inire poteris numerum, & noveris,

lilii 2

quot

quot mortes aeternae subeunda tibi sint ex sententia severissimae justitiae Dei: Noveris certo, quod cum Deus infinita ratione sit justus, nec unicum peccatum etiam maximum relinquet impunitum.

Quid sit infirmitas humana sub Omnipotentia Dei.

Sed quando inieris hunc criminum tuorum numerum, & quamlibet mortem aeternam, cuilibet assignaveris peccato, videbis illico & unico intuitu totam legionem, exercitum integrum ex mortibus, quae te expectant armatam habentes pugione manum, ad exequendum adversus te justas sententias Dei Omnipotentis: tenta vires tuas & animum tuum, & pondera tecum ipse, an sustinere poteris omnem rabiem & crudelitatem unius duntaxat ex hisce mortibus. An id poteris, quin concutiaris? tu subsistes adhuc post centenos annos, & centies millenos saeculorum milliones, semper enim morieris. Ubi sunt tuae ad tolerandum id vires, misercule vermis terrae, qui contereris pede? infelix & emortuum folium, quod rapitur vento, an portare poteris universum pondus brachii Omnipotentis Dei? Abjecta stipula an subsistes ante torrentem ignis iracundiae altissimi;

Verumtamen te aspice, aspice statum tuum, si commisisti aliquod peccatum, vel plura

peccata, tu id nosti. conscientia tua id novit probe; si illorum te reum nosti; ecce debita tua, ecce crimina tua, tu solvendo non es, tu obstrictus teneris manibus justitiae magni Dei, tu evitare non potes condemnationem tuam; aperi oculos tuos, & vide id somnium non esse. Quid facies? defende te, ut poteris, tibi id permitto. Quid poteris facere? an dicas, te nec habere debita, nec crimina? dicis: negare non possum utrumque; Sed conscientia, quae millenos aequat testes, nimis quam alte clamat, ut me accuset: verum igitur est, & id concedis. Quid ergo facias? an tuo excas ergastulo? an proripias te e manibus Dei? sed quò ibis, ut sis extra illas? an annihilare voles animam tuam immortalem? sed frustra; oportet subsistere ipsam in aeternum. An speres, causam tuam non fore agitandam nec citandum te, ut compareas coram iudicio Dei? tam stupidus non es, ut hoc putes; comparandum tibi forsam quantocyus, cum nec diem noveris, nec horam; & fortassis hae lineae, quas hic legis, servient tibi pro citatione, & comparebis ibi intra paucas horas. Itane ergo tandem? an expectare poteris, te non fore condemnandum, cum scias, te & reum esse, & non esse solvendo?

Consideratio penitius ponderanda.

vendo? Non, siquidem te ipsum condemuabis, & conscientia tua, postquam egit accusatorem & testem, erit adhuc severus iudex, ut te condemnat.

Jesus Christus se posuit in locum peccatoris, ut ipsum liberaret.

Ecce statum maximè deplorandum, cui obnoxii erant omnes filii Adæ. Sed profundius adhuc descendebat miseriarum, quibus obruebantur, abyssus, quam dici poterat, & quamcunque in partem suos verrebant oculos, impossibile ipsis erat vel minimum spei alpicere radium, sed desperationem, universalem, quâ involvebantur, quando Unigenitus Dei Filius ipsos è throno gloriæ suæ benigno intuens oculo ipsorum misertus est, & ex abundantia bonitatis suæ illis succurrere secum conclusit. Quamobrem è fastigio cælorum descendit invisurus ipsos in terris: amor ipsius triumphum agens de Majestate ejus, exspoliavit illum omnibus excellentiis suis, ipsumque reduxit eò, ut immergere seipsum voluerit in illum miseriarum Oceanum, quo ipsos summersos videbat ut illos liberaret: ingressus insuper ipsorum ergastulum, totamque imensitatem suam parvo includens corpori humano, sese posuit in locum ipsorum: Ite, inquit, liberabo vos ab omnibus miseriis, quibus vos ita intueor immerfos: onero me vestris debitis, quin

& vestra in me suscipio crimina, respondebo pro illis & satisfactionem iustitiæ Dei, rumpo catenas vestras, vosque restituo libertati.

Ah! Domine, quid agere statuis? Sed quâ ratione id fiat? Abundantia bonitatis JE-
Itrane infinitæ Majestatis Deus in su Christi er-
hanc te agas præcipitem anni- ga nos, quâ
hilationis abyssum, pro miseris extimulari
terræ vermiculis sceleratis, ini- debemus ad
micis tuis? Quæ verisimili- ipsum aman-
tudo, toleraturum te ista? me- dum.
lius foret, perire nos omnes.
Non, respondit ipse, permittite mihi onus debitorum vestrorum & criminum vestrorum, satisfaciam pro omnibus, miser ero, ut vos sitis beati: frui mini libertate, quam vobis restituo, frui mini vitâ, quam vobis tribuo; sed frui vos volo vitâ æternam beatâ; conferam vobis possessionem infinitorum bonorum in æternitate; & ex toto amore cordis mei suscipio omnia mala vestra, ut vobis elargiar omnia bona mea: solummodò memineritis, quantum vos diligam.

Homo hic recens egressus ergastulo, qui audiebat omnes hæc magnas veritates, quas pius noster Ecclesiasticus magno cum spiritûs favore explanabat ipsi, tantò magis oblectabatur illis, quantò magis dispositus erat experimento proprio, quo æstimare poterat infelicem statum hominis debitis & criminibus onerati,

rati, jamque totus commotus gratitudinis affectu erga bonitatem illius, qui se nunc primum ab ergastulo venerat liberare. Intelligebat probè, alias has animæ miseras infinitâ ratione magis esse deplorandas; hinc revolvens animo infinitam obligationem, quâ devinctus erat JESU Christo, quòd liberaverit se ab illis, ita se sensit commotum, ut altum exclamaverit lacrymantibus palpebris: Ah! Domine, quantum urges, quantum exstimulas cor meum! gaudebam de

somnio; sed tu me repleas gaudio infinitâ ratione majori, quòd illius mihi inducit oblivionem. Credebam ipsum, qui extraxerat me è meo carcere, esse hominem, cui maximâ, quæ excogitari possit, devincerer obligatione, mæque debere ipsi totum amorem cordis mei. Sed fateor, JESUM Christum hunc esse: Ita ipse est solus, cui omnia debeo. Tu me doce, quâ ratione ita satisfecerit pro me; audi, tibi dicam.

ARGUMENTUM.

Quâ ratione JESUS Christus satisfecerit pro debitis nostris, & pro cunctis peccatis nostris.

ARTICULUS II.

VOLUIT imprimis contrahere nobiscum necessitudinem arctissimam & cognationem tam constantem, ut absque eo, quòd observaret inæqualitatem partium, & infinitam inter te & nos distantiam, desponsaverit se cum natura nostra humana, tam forti vinculo se uniens illi, ut id nunquam in perpetuum sit disrumpendum; sed unione tam intimâ, ut, quidquid dicitur de connubiis, quæ non nisi unam eandemque rem constituunt ex personis hanc conditionem amplectentibus, non sit nisi unio quædam ficta in comparatione. Si quidem verum est, Filium Dei naturæ nostræ humanæ despon-

JESUS Christus
vult esse
noster cog-
natus,

fatum in Myfterio Incarnationis, non esse reipsâ, nisi unam eandemque personam cum ipsâ.

Ecce igitur ipsum firmissimè obstrictum commodis familiaræ humanæ; & ex hoc momento duæ partes, quæ ineffabili hoc connubio in perpetuum sibi invicem sunt unitæ, tam plenam & integram possident rerum omnium communicationem, ut quòd est unius, sit etiam alterius, ut omnes infinitæ excellentiæ Dei, excellentiæ fiant hominis, & dici possit: Homo est Omnipotens, homo est æternus, homo est Creator mundi; & econtra omnes indigentia, omnes infirmitates & miseriæ hominis fiant in-

JESUS Christus
desponsans si-
bi naturam
humanam,
desponsavit
sibi cuncta ip-
sius debita.